

KATSO, JUMALAN KARITSA

PER-OLOF MALK

Tämä kirjoitus on osa kirjasta: [Katso Jumalan Karitsa](#) (ks. kirjat)

Katso, Jumalan Karitsa

Raamatun pääsanoma

Raamatun pääsanoma on Karitsa, jonka Jumala uhraa ihmisten sijasta ihmisten pelastamiseksi. Tämä sanoma alkaa avautua Raamatun alkulehdillä, 1. Mooseksen kirjan 4. luvussa. Viimeisen kerran tästä puhutaan Raamatun loppulehdillä, Ilmestyskirjan luvussa 22. Koko Raamatun nimenä voisi siksi olla ”Katso, Jumalan Karitsa”. Tätä Jumala ”huutaa” meille itse kullekin Raamatun lehdillä.

Raamattu on kirjoitettu puolentoista vuosituhannen aikana. Sen kirjoittajat vaihtuivat lukuisia kertoja, ja samoin historian vaiheet ja elämän olosuhteet muuttuivat tuona aikana paljon. Mutta Raamatun pääsanoma säilyi samana. Raamattu on ilmoitusta siitä, miten Jumala pelastaa syntiset antamalla Karitsan kuolla ihmisten sijaisena.

Raamatusta näemme, mitä Jumala ajattelee Karitsasta — ja samalla näemme, mitä meidän pitäisi ajatella Jumalan tärkeimmästä sanomasta. Vanhan ja uuden liiton rajalla ”seisseen” Johannes Kastajan onnistui kiteyttää Jumalan ilmoituksen pääasia sanoihin ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” Uudessa Raamatun suomennoksessa lause on käännetty: ”Katsokaa: Jumalan

Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” Kehotus koskee kaikkia, mutta kunkin on kuultava se itse.

Tästä on kysymys tänäänkin, kun luet tätä kirjaa. Puhuessamme Jumalan Karitsasta emme puhu Jumalan emmekä kenenkään ihmisen elämässä taakse jääneestä ja jotenkin vanhentuneesta asiasta. Jumalan Karitsa on tänäänkin Jumalalle pääasia. Mitään enempää tai tärkeämpää ei ole olemassa. Jumala tahtoo, että me ”valitsisimme” kaikesta katsottavissa olevasta hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, sijaisuhrimme, ja saisimme hänen kauttaan tänään syntimme anteeksi ja iankaikkisen elämän. Tätä on kristinusko.

Seuraavassa otamme esille neljä raamatunkohtaa, joiden avulla yritämme toteuttaa Johannes Kastajan kehotusta ja katsoa tarkemmin Jumalan Karitsaa. Tarkastelemme kahta raamatunkohtaa, jotka on kirjoitettu ennen Johannes Kastajan toimintaa, ja kahta kohtaa, jotka on kirjoitettu hänen jälkeensä. Otamme esille Raamatun ensimmäisen kertomuksen karitsasta (1. Moos. 4), profeetta Jesajan kuvauksen karitsasta (Jes. 53), Jumalan Karitsan Golgatalla (Matt. 27, Mark. 15) sekä apostoli Johanneksen kuvauksen Jumalan Karitsasta sellaisena kuin hän nyt on (Ilm. 5).

Ensimmäinen kertomus: Abelin lammasuhri

Jumalan opetus karitsasta alkaa Abelin lammasuhrista, josta kerrotaan 1. Moos. 4. luvussa. Tähän Raamatun ensimmäiseen ”karitsakertomukseen” kannattaa paneutua huolellisesti. Raamatun tutkijat ovat nimittäin todenneet, että kun jokin asia — mikä tahansa — mainitaan Raamatussa ensimmäisen kerran, kyseinen kohta sisältää olennaiset opetukset asiasta. Ensimmäisen maininnan jälkeen tulevat uudet kohdat kyllä täydentävät ja syventävät asiaa, mutta ne eivät enää muuta niitä

perusasioita, joita ensimmäisellä kerralla on tuotu esille. Tätä voisi sanoa Raamatun *ensimmäisen maininnan säännöksi*. Siksi 1. Moos. 4. luvun kertomus Abelin lammassuhrista on erityisen merkittävä: ”Kerran Kain toi Herralle uhrilahjaksi maan satoa, ja Abel toi lampaidensa esikoiskaritsoja ja niiden rasvaa. Herra katsoi suopeasti Abeliin ja hänen uhriinsa, mutta Kainin ja hänen uhrinsa puoleen hän ei katsonut. Silloin Kain suuttui kovin ja hänen katseensa synkistyi.” (1. Moos. 4:3-5.)

Kertomuksen olennainen viesti Jumalasta on, että hän suhtautui eri tavoin Kainiin ja Abeliin ja heidän uhreihinsa. Raamattu sanoo: ”Herra katsoi suopeasti Abeliin ja hänen uhriinsa, mutta Kainiin ja hänen uhrinsa puoleen hän ei katsonut.”

Ihmisten kannalta Jumalan erilainen suhtautuminen on elämän ja kuoleman kysymys. Siitä riippuu kaikki, sen suurempaa asiaa ei ole olemassa. Katsokaamme siksi, mitä Jumalan suopeus on ja kuka sen saa.

Jumalan suopeus, hebr. *sha'ah*, tarkoittaa Jumalan ‘armollisuutta’, ‘laupeutta’, ‘lempeyttä’ ja ‘sydämellisyyttä’. Tällaisen suopeuden Abel sai osakseen, ja tällaisella suopeudella Jumala katsoi hänen uhrinsa puoleen. Tätä suopeutta Kain ei Jumalalta saanut.

Miksi Jumala suhtautui armollisesti Abeliin ja hänen uhriinsa? Kysymys on elintärkeä sinulle ja minulle, varsinkin kun pitää mielessä ensimmäisen maininnan säännön. Jos kertomuksesta voi saada selville, miksi Jumala oli armollinen ja laupias Abelille, samalla selviää, miksi Jumala ylipäätään armahtaa niitä joita hän armahtaa. Jos kertomuksesta voi saada selville, miksi Jumala ei armahtanut Kainia, niin samalla selviää, miksi Jumala jättää ihmisiä armahtamatta.

Kysymykseen on vastattu osoittamalla, että Abelin ja Kainin uhrin olivat erilaiset. Kain toi Herralle uhrilahjaksi maan

satoa, Abel toi uhriksi laumansa esikoislampaista esikoiskaritsan, hebr. *bekor* ‘esikoinen’, ‘alku’, ‘vanhin’.

Jo tässä Jumalan ilmoituksen alkuhetkessä ratkaisevaksi tekijäksi osoittautuu uhrilammas, joka on välttämätön ihmisen ja Jumalan välisen suhteen hoitamisessa. Jumala ei katsonut suopeasti Kainin uhrin puoleen vaan ainoastaan Abelin uhriin.

Tähän yleensä jäädään. Mutta me kysymme vielä, miksi Herra katsoi suopeasti Abeliin ja hänen uhriinsa? Hengellisen elämämme kannalta vastaus tähän kysymykseen on ratkaiseva.

Sanajärjestys näyttää tässä — kuten niin usein Raamattua tutkittaessa — olevan tärkeä. Lause alkaa sanoilla ”Herra katsoi”. Mikään ei alkanut Abelista eikä uhrista. Kaikki alkoi Herrasta, hebr. *jahveh* ‘olla (ikuisesti)’. Kaikki riippui Herrasta. Jumala oli ja on ensin.

Lause jatkuu: ”Herra katsoi suopeasti Abeliin - - ”. Tämä on hätkähdyttävää. Mitään selityksiä ei tässä näytä olevan. Herra vain teki näin. Jumala on Jumala, ja hän toimii kuin Jumala.

Monet eivät kestä tätä. He haluavat sellaisen Jumalan jollainen ”muillakin kansoilla” on. He haluavat Jumalan, joka antaa arvoa ihmisten ponnisteluille ja tekemisille ja joka palkitsee hyvät ihmiset, kuten jumalat hindulaisuudessa, buddhalaisuudessa, shintolaisuudessa ja islamissa yleensä tekevät. Näin kärjistetysti asiaa ei sanota, mutta silti huomio usein kiinnitetään samoihin asioihin kuin uskonnoissa yleensä.

Millainen Abel oli? Meillä on hänestä niukasti tietoa, ja toisaalta tiedämme hänestä paljon. Ihmisten nimet ilmaisivat tuona aikana sen, millaisia he olemukseltaan olivat. Kun joku oppi toisen ihmisen nimen, hän samalla oppi tuntemaan tuon ihmisen todellisen olemuksen (Aapeli Saarisalo).

Minkälainen oli Abelin olemus, jota Jumala suopeasti katsoi? Oliko hän ansioitunut ja hyvä? Tarkkaa nyt

tätä. Sanakirjojen mukaan Abel, hepr. *abi*, tarkoittaa ‘ei-riittävä’, ‘ei-kelvollinen’, ‘tyhjä’, ‘ei mitään’. Hänessä ei ollut sellaisia ominaisuuksia, jotka olisivat voineet herättää Jumalan ”vastarakkauden”. Jumala on toisenlainen kuin me ihmiset. Hän katsoo suopeasti sellaiseen, joka on riittämätön, kelvoton, tyhjä ja olematon. Tällaiset piirteet eivät ole ansioita, eivät edes ansioita kielteisessä mielessä. Kelvottomuus ja tyhjiys kertovat vakavasta hätätilasta.

Palaamme kohta tähän asiaan, mutta lainattakoon jo tällä kohtaa englantilaissyntyisen Arthur Pinkin sanoja ihmisen hätätilasta: “Onko ihminen luonnostaan täysin ja läpikotaisin jumalaton? Syntykö hän maailmaan täysin rauniona ja avuttomana, hengellisesti sokeana ja kuolleena? Monien muiden kysymysten vastaukset riippuvat siitä, mitä vastaamme kysymykseen ihmisen jumalattomuudesta. Raamattu on kirjoitettu tätä tummaa taustaa vasten. Raamatun sävyttäminen muuksi, sen lieventäminen tässä asiassa, sen muuttaminen tai sen kumoaminen tässä ratkaisevassa asiassa on kohtalokasta. Tai kysytään asiaa toisin päin: Onko ihmisen tilanne sellainen, että hän ei voi pelastua ilman kolmiyhteisen Jumalan puuttumista hänen asiaansa? Onko ihmisellä mitään toivoa ilman Isän päätöstä, ilman Pojan lunastustyötä ja ilman Pyhän Hengen vaikutusta? Tai jos asiaa kysytään vielä kerran toisella tavalla: onko ihminen niin kadotettu, ettei hän voi ottaa ensimmäistäkään askelta palatakseen Jumalan yhteyteen?”

Kelvottomuus, tyhjiys, se ettei ole mitään, on ihmisen jumalattomuuden olemusta. Tätä taustaa vasten on hätkähdyttävää, itse asiassa järjestyttävää ja täysin käsittämätöntä, että Abelista sanotaan: ”Herra katsoi suopeasti Abeliin - -”

Toisaalta, jos ihminen on kelvoton ja tyhjä, hän ”ei voi pelastua ilman kolmiyhteisen Jumalan puuttumista

hänen asiaansa”, kuten Pink sanoo. Jos me tämän oikein ymmärtäisimme, me myös tajuaisimme, miksi Jeesukselle oli tärkeätä opettaa: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Menkää ja tutkikaa, mitä tämä tarkoittaa: ’Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja.’ En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan *syntisiä* (hätätila!).” (Matt. 9:12,13). Jos me tuntisimme itsemme ja muiden tilanteen oikein, ymmärtäisimme miksi Jeesus painotti tätä asiaa: ”Katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä vähäisistä - - Juuri sitä, *mikä on kadonnut*, (hätätila!) Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan.” (Matt. 18:10,11, Luuk. 19:9,10).

Jos me tuntisimme Jumalan ja ihmisen olemuksen oikein, ymmärtäisimme Jeesuksen sanoman ja opetuksen oikein. Kaikki ”loksahtaisi paikoilleen”, ja me tajuaisimme, miksi Jeesus katsoi suopeasti syntiseen naiseen fariseuksen huoneessa, ryöväriin ristinpuulla ja Pietariin, kun tämä oli hänet kieltänyt. Tajuaisimme, että kaikki Abelin kaltaiset riittämättömät, kelvottomat ja tyhjäät voivat saada Jumalan suosion, *shaah*, siis Jumalan armollisuuden ja laupeuden, koska Jumala on sellainen kuin hän on ja hän tekee, mitä hän itse tahtoo.

1. Moos. 4. luvun lause jatkuu vielä näin: ”Herra katsoi suopeasti Abeliin ja hänen *uhriinsa*.” Näin meillä on kokonaan avoinna edessämme Raamatun ensimmäinen maininta karitsasta. Siinä on Herra, joka katsoo armollisesti ”Abelin tyhjyyteen” niin kuin hän luomisessa oli armollisesti katsonut tyhjää pimeää maata ja sanonut: ”Tulkoon valo!”

Vain kolme lukua ennen kertomusta Abelista ja Kainista on kuvattu tapa, jolla Jumala aina toimii. Tunteaksemme Jumalan oikein meidän on tunnettava hänen työolosuhteensa ja työtapansa. Niitä on Raamatun alussa kuvattu näin: “Maa oli autio ja tyhjä, pimeys peitti syvyydet, ja Jumalan Henki liikkui

vetten yllä. Jumala sanoi: "Tulkoon valo!" Ja valo tuli. Jumala näki, että valo oli hyvä." (1. Moos. 1:2-4.)

Tällaisissa oloissa Jumala työskentelee — ja tällä tavalla hän työskentelee. Raamatun ensimmäiset sanat maasta ovat hepreaksi *tohu, bohuja hosek*. Tohu tarkoittaa 'roinaa', 'jätettä', 'turhaa', 'ei mitään'. Bohu tarkoittaa 'rauniota', 'tyhjää'. Hosek tarkoittaa 'pimeää', 'hävitystä', 'turmelusta', 'kuolemaa'.

Sopiiko edes yksi näistä sanoista sinuun? Sano niin kuin asia on. Ja käännä sitten auki apostoli Paavalin kirje korinttilaisille. Paavali kirjoittaa: "Jumala, joka sanoi: 'Tulkoon pimeyteen valo', valaisi itse meidän sydämemme. Näin Jumalan kirkkaus, joka säteilee Kristuksen kasvoilta, opitaan tuntemaan, ja se levittää valoaan. Tämä *aarre* on meillä *saviastioissa*, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme." (2. Kor. 4:6,7.)

Aarre saviastioissa: Aarre Abeleissa, 'ei-riittävässä', 'ei-kelvollisissa', 'tyhjissä', 'ei mitään olevissa'! Uskomatonta: Jumalan valo pimeydessä, roinan, jätteiden, raunioiden, hävityksen, turmeluksen ja kuoleman keskellä.

Mutta kuinka tämä voi tapahtua? Apostoli Paavali on sen sanonut selkeästi: "Meillä on vain yksi Jumala, Isä. Hänestä on kaikki lähtöisin, ja hänen luokseen olemme matkalla. Meillä on vain yksi Herra, Jeesus Kristus. Hänen välityksellään on kaikki luotu, niin myös meidät. Mutta kaikilla ei tätä tietoa ole." (1. Kor. 8:6,7).

Kuinka sanoikaan apostoli Johannes: "Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä" (Joh. 1:3).

Jouduimmeko pois lauseesta "Herra katsoi suopeasti Abeliin ja hänen *uhriinsa?*" Emme suinkaan. Tällä lauseella vain on lukemattomia liittymäkohtia koko Raamattuun ja

erityisesti siihen, miten Jumala toimii. Jumala on ensin. Mutta mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman Jumalan Karitsaa. ”Hänen välityksellään on kaikki luotu.” Myös Jumalan suopeus, Jumalan armollisuus, laupeus, lempeys ja sydämellisyys syntyy Jumalan Karitsan tähden.

Entä sitten Kain? Jos on hätkähdyttävää nähdä, että hänen veljensä nimi Abel tarkoittaa ‘ei-riittävä’, ‘ei-kelvollinen’, ‘tyhjä’, ‘ei mitään’, niin on myös pysähdyttävää ja opettavaa huomata, että nimi Kain, hebr. *kjn*, sanakirjan mukaan tarkoittaa ‘parannus’, ‘muutos’ ja ‘kunnostus’. Kain oli veljensä tavoin saattanut kokea itsensä riittämättömäksi, mutta hänen olemustaan kuvasi parannus, muutos, itsensä korjaaminen. Hän ei tullut Jumalan eteen — niin kuin Abel — tyhjänä. Hän ei ollut mielestään aivan heikko, aivan puutteellinen, aivan jumalaton, vaan jotakin muuta.

Niin häkellyttävältä kuin se sinusta saattaa kuulostaakin, Raamatun ensimmäinen maininta karitsasta viestii tämän: Jumalalle ei kelpaa ihmisen muutos eikä kunnostus. Jumalalle kelpaa vain hänen oma luomistyönsä. Jotta se olisi hänen oma tekonsa, hän tarvitsee tyhjyyttä. Siksi apostoli Paavali kirjoitti aikanaan Jumalan toiminta- ja valintatavasta: “Mikä maailmassa on vähäpätöistä ja halveksittua, *mikä ei ole yhtään mitään (a ’bl)*, sen Jumala valitsi tehdäkseen tyhjäksi sen, *mikä jotakin on (kjn)*” (1. Kor. 1:28).

On kuin Paavali olisi tätä kirjoittaessaan ajatellut Abelia ja Kainia, sillä kummankin miehen nimen sisältö, olemus, on hänen heprealaissyntyisessä ajattelussaan.

Samassa hengessä kirjoitti 1800-luvulla ruotsalainen julistaja ja opettaja C. O. Rosenius Roomalaiskirjeen selityksessään: “Jumala on antanut Poikansa verisenä uhrina meidän puolestamme. Sen tähden Jumala ei siedä mitään niin huonosti kuin omaa vanhurskauttamme. Sen sijaan

hän heti nostaa ja vanhurskauttaa kaikkein kauheimman syntisen, joka uskoo Poikaan.”

Mutta se, joka Kainin tavoin parantelee itseään ja kunnostaa itseään (jotta Jumala katsoisi häneen suopeasti), suuttuu siitä, että Jumala ei anna arvoa paremmuudelle. Sekin ilmenee tässä Raamatun ensimmäisessä karitsakohdassa: ”Kainin ja hänen uhrinsa puoleen hän (Jumala) ei katsonut. Silloin Kain suuttui kovin ja hänen katseensa synkistyi.” (1. Moos. 4:5.) Sallittakoon vielä viittaus tekstin ulkopuolelle: Kainin mieli oli sama kuin profeetta Joonan mieli. Joonahan vastusti Jumalaa, kun tämä pyysi häntä lähtemään julistustyöhön juutalaisvaltiota uhkaavien julmien ja paljon väärää tehneiden niniveläisten luo. Kun Joona Niniveen tultuaan näki Jumalan suopeuden (armollisuuden, laupeuden, lempeyden ja sydämellisyyden), hän suuttui niin, että hän pyhässä hurskaudessaan soimasi rukouksessaan Jumalaa ja sanoi: ”Voi, Herra! Enkö minä tätä sanonut, kun olin vielä omassa maassani? Siksihän minä ensiksi lähdin pakoon Tarsisiin. Minä tiesin, että sinä olet anteeksiantava ja laupias Jumala, sinä olet kärsivällinen ja sinun hyvyytesi on suuri. Sinä olet aina valmis luopumaan rangaistuksesta, jolla olet uhannut. Ota nyt, Herra, minun henkeni. Parempi minun on kuolla kuin elää.” (Joona 4:1-3.)

Kain suuttui, kun se joka ”ei ollut mitään” (Abel), sai armon. Joona suuttui, kun ne jotka eivät olleet mitään (niniveläiset), saivat armon. Suuttumus hallitsi myös juutalaisia, kun he kuuluivat Jeesuksen opettavan Jumalan armovaltakunnasta ja kun he näkivät hänen antavan anteeksi vääryydentekijöille. Kun hän oli sanonut eräälle miehelle: ”Ystäväni, sinun syntisi on annettu anteeksi”, juutalaiset lainopettajat ja fariseukset ajattelivat: ”Mikä mies tämä (Jeesus) on? Hän herjaa Jumalaa, kun puhuu noin.” (Luuk.

5:21.) Kun Jeesus oli sanonut eräälle miehelle: ”Ole rohkealla mielellä, poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi”, juutalaisten lainopettajat sanoivat itsekseen: ”Tuohan herjaa Jumalaa.” (Matt. 9:2,3.) Kuinka monta kertaa kävikään näin: ”He olisivat tahtoneet ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa - - ja - - niin heillä oli halu ottaa hänet kiinni; mutta ei kukaan käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.”

Jumalan armo suuttuttaa sellaisia ihmisiä, joiden mielestä väärintekijöitä, tyhjiä ja mitättömiä ihmisiä ei saa armahtaa. Ihmismieli ei ole tässä suhteessa muuttunut Kainin ajoista. Muutama vuosi sitten katselin järkyttyneenä ihmistä, joka suuttuneena polki jalkoihinsa armosta kertovan kirjeen, jonka hän juuri oli lukenut. Kirjettä poikiessaan hän sanoi kiihvastuneena: ”Aina tätä samaa armoa!”

Suuttumus, joka syntyy siitä, että väärin tehnyttä kohdellaan armollisesti, herättää tuhoavan vihan. Me luemme: ”Kain sanoi veljelleen Abelille: ’Lähde mukaani.’ Mutta kun he olivat kulkeneet jonkin matkaa, Kain kävi veljensä Abelin kimppuun ja tappoi hänet.” (1. Moos. 4:8.)

Tämän mukaisesti Jeesus opetti aikanaan: ”Ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa” (Matt. 10:36, UT 38). Ja yleisemminkin, yli sukulaisrajojen: Toisten elämän tuhoaminen leviää helposti siellä, missä Jumalan suopeus ja armo koskevat kelpaamattomia tai sitä tarjotaan heille. Jeesus kertoi opetuslapsilleen: ”Teidät erotetaan synagogasta, ja tulee sekin aika, jolloin jokainen, joka surmaa jonkun teistä, luulee toimittavansa pyhän palveluksen Jumalalle. Näin he tekevät, koska he eivät tunne Isää eivätkä minua.” (Joh. 16:2,3.)

Jesajan kuvaus sijaisuhrista

Miten paljon tässä Raamatun ensimmäisessä maininnassa karitsasta olisikaan tutkittavaa. Mutta avaamme nyt Jesajan kirjan. Sen luvussa 53 profeetta syventää opetusta Abelista ja uhrista, joiden puoleen Herra oli 1. Moos. 4. luvun mukaan suopeasti katsonut.

Jesajan kirjan rakenne ja Jumalan Karitsan paikka kirjassa kertoo paljon siitä, miten keskeisestä asiasta puhumme. Jesajan kirja jaetaan kahteen pääjaksoon, joista ensimmäinen, ”tuomion kirja,” muodostuu luvuista 1-39 ja toinen, ”lohdutuksen kirja”, muodostuu luvuista 40-66. Lukuja on siis yhteensä 66 eli sama määrä kuin Raamatussa on kirjoja. Jesajan kirjaa on tästä syystä kutsuttu ”pienoisraamatuksi”. Jesajan kirjan rakenteen mielenkiintoisuutta lisää se, että kirjan ensimmäisessä osassa on yhtä monta lukua kuin Vanhassa testamentissa on kirjoja (39) ja toisessa osassa on yhtä monta lukua kuin Uudessa testamentissa on kirjoja (27).

Keskellä kirjan jälkimmäistä osaa, siis keskellä ”lohdutuksen kirjaa”, on Jesajan 53. luku. Sen edellä on ”lohdutuksen kirjassa” 13 lukua ja jäljessä tulee 13 lukua. Ne kaikki sisältävät profetioita tulevasta Messiaasta. Mutta tämä keskimäinen profetia on niistä syvin ja ihmeellisin. Siinä liitytään vanhaan Karitsa -opetukseen ja sanotaan: “Me harhailimme eksyneinä kuin lampaat, jokainen meistä kääntyi omalle tielleen. Mutta Herra pani meidän kaikkien syntivelan hänen kannettavakseen. Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen, ei hän suutansa avannut. Kuin karitsa, jota teuraaksi viedään, niin kuin lammas, joka on ääneti keritsijäinsä edessä, ei hänkään suutansa avannut.” (Jes. 53:6,7.)

Tätä edeltävät lauseet kuuluvat: “Hän kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme. Omista teoistaan me uskoimme hänen kärsivän rangaistusta, luulimme Jumalan häntä niistä lyövän ja kurittavan, vaikka meidän rikkomuksemme olivat hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme hänet ruhjoneet. Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.” (Jes. 53:4,5.)

On sanottu, että nämä sanat, itse asiassa koko Jesajan 53. luku, on kirjoitettu lähes kohta kohdalta kokonaan uudelleen Uudessa testamentissa ja aina kirjoittajat ovat ymmärtäneet luvun puhuvan Kristuksesta. Tämä luku kokoaakin merkillisellä tavalla yhteen Vanhassa testamentissa olevat Messias-profetiati, joiden täyttymystä profeetta ikään kuin katselee. Jesaja toteuttaa Johannes Kastajan sanaa: ”Katso, Jumalan Karitsa.”

Tässä jokainen sana on kirjan arvoinen, paljon enemmänkin. Kohta on valtavin Jumalan Karitsasta puhuvista luvuista Vanhassa testamentissa. Kaikki Uudessa testamentissa olevat maininnat Jumalan Karitsasta nousevat tästä ihmeellisestä Jesajan kirjan kohdasta.

Kohdassa on merkillinen kieliopillinen ”ongelma” — ja juuri se on jumalallisen ilmoituksen häikäisevä valo. Tähän asti karitsa on Raamatussa ollut lammas, eläin. Nyt tämä ihmisille välttämätön karitsa osoittautuu henkilöksi. ”Kuin *karitsa* - - niin kuin lammas - - ei *häenkään* suutansa avannut.” Karitsa on ”Hän”. Hyljeksitty *hän* oli, ihmisten torjuma, kipujen *mies*, sairauden tuttava - - Halveksittu *hän* oli, me emme *häntä* minään pitäneet.

Toinen piirre kuvauksessa on hän ja me -sanojen vuorottelu. Hän ja me punoutuvat tekstissä yhteen. Tämä uhrikaritsan kaltainen *Hän* kosketti meidän kipujamme ja

sairauksiamme, enemmänkin. Hän ei vain koskettanut, vaan hän ”kantoi” ja ”otti taakakseen”. Hän “kantoi”, hebr. *nasa*, sana, jonka juuri merkitsee ’nostaa ylös’; ”otti taakakseen” hebr. *sabal*, merkitsee ‘kantaa kuormaa’, ‘kantaa työlästä raskasta taakkaa’.

Näin hän teki ‘meidän kivuillemme’, hebr. *sholi*, ja ‘sairauksillemme’, hebr. *makob*. Nämä sanat kuvaavat hyvin inhimillisen kärsimyksen koko kirjoa. Tätä asiaa korostaa sanojen oleminen monikkomuodossa. Sanakirjan mukaan sanoissa on kyse huolista, levottomuudesta, ahdistuneisuudesta, masennuksesta, hädästä, kärsimyksestä, murheesta, pelosta, surusta, tuskasta, vaivasta, mielipahasta, sielunhäädystä, taistelusta, kivusta, sairaudesta, vaivasta, epätoivosta, kuolemanpelosta ja tuhosta, jonka keskellä ja odotuksessa me elämme.

Jotkut ovat päätelleet, että tässä ei ole kyse meidän jumalattomuudestamme, koska esille nostetaan kipumme ja sairautemme. Niihin myös kiinnitetään runsaasti huomiota nykyajan julistuksessa. Ei ymmärretä, että heprealainen runomuoto, jolla Jes. 53 on kirjoitettu, etenee näin: ensin asia sanotaan yhdellä tavalla, ja seuraavassa lauseessa asian merkitys avataan ja lukija viedään ”perille asti”. Näin käy tässäkin.

Kipujen ja sairauksien jälkeen tulevat kuitenkin sanat ”meidän rikkomuksemme”, ”meidän pahat tekomme” ja ”meidän kaikkien syntivelka”. Suomennoksessa meidän olemustamme kuvataan näin kolmella sanalla, hepreassa on kaksi sanaa, joista jälkimmäinen toistetaan kaksi kertaa. ‘Rikkomuksemme’, hebr. *pesha*, tulee kapinaa tarkoittavasta sanasta. Olemme Jumalan suhteen kapinassa. “Pahat tekomme” ja “syntivelkamme”, hebr. *avon*, tarkoittaa

‘rappiota’, ‘turmelusta’, ‘hävitystä’ ja samalla myös ‘syyllisyyttä’ ja ‘rangaistusta’, ‘tuhoa’.

Tässä on nyt syvennetty sitä, mitä Abelin olemuksesta tiedämme. Sanoimme, että Abel tarkoittaa ‘ei-riittävä’, ‘ei-kelvollinen’, ‘tyhjä’, ‘ei mitään’. Tämä ei ole vain passiivista kelvottomuutta, vaan vieläkin lohduttomampaa. Asian voisi sanoa näin: Ihmisen jumalattomuus ei perimmältään ole pahan tekemistä tai hyvän tekemättä jättämistä, vaan se on Jumalan vastustamista, mikä ilmenee kyvyttömyytenä tehdä aidosti hyvää ja kykynä tehdä todellisesti paha. Ihmisen tila on kadotetun tila, hengellisesti kuolleen tila, Jumalan vihan alla elävän luodun tila. Ihmisen on mahdotonta muuttaa itseään tai ansaita Jumalan suosiota. Ihmisten silmin katsottuna ihminen voi muuttua, mutta Jumalan edessä hän säilyy loppuun saakka Jumalasta täysin riippuvaisena. Ja Jumalalle kukin kerran tekee tilin itsestään.

Sanat eivät riitä kuvaamaan sitä hirvittävää tilaa, jossa olemme, näimmepä sen tai emme. Ihmisen hätätilan ymmärtäminen on ratkaisevan tärkeä hänen uskonsa sisällön kannalta. Katsokaamme asiaa vielä tältä kannalta: Jos ihminen (Jesajan tavoin) uskoo olevansa jumalaton ja kadotettu, hän ei usko siihen, että hän itseään muuttamalla voisi selvitä pyhän Jumalan edessä. Tämä usko varjelee häntä monesta eksytyksestä, sillä harhat rakentuvat usein sellaisen uskon varaan, että ihminen voi muuttaa itseään. Andrew Fuller sanoi aikanaan, ettei hän tuntenut ketään, joka olisi omaksunut jonkin harhaopin, ellei tämä ensin ollut luopunut uskosta ihmisen jumalattomuuteen tai vähäteltyt sen merkitystä. Väärät opit saavat usein elinvoimansa siitä, ettei käsitetä ihmisen kadotetun tilan todellisuutta.

Nykyisessä sekavassa ajassa meillä on huutava tarve nähdä ihmisen jumalattomuus *Jumalan sanan valossa*. Jesaja

kuvaa ihmisiä sellaisina kuin Jumala meidät näkee. Julistajien tehtävänä on kertoa ihmisille, miten kelvottomia ja riittämättömiä he Jumalan edessä ovat. Ellemme näe sitä hätätilaa jossa olemme, olemme avoimet harhaopetuksille emmekä kykene arvostamaan Jumalan Karitsaa ja hänen uhrinsa merkitystä oikein. Jumalattomina ja kadotettuina meillä on tappava ”lepratauti”, johon vain Jumalan Karitsan uhrikuolema voi antaa avun.

Saisimmepa silmät nähdä itsemme niin kuin kuningas Daavid näki itsensä kun hän kirjoitti psalmin 51: “Jumala, ole minulle armollinen hyvydessäsi, pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden. Pese minut puhtaaksi rikoksestani ja anna lankeemukseni anteeksi. Minä tiedän pahat tekoni, minun syntini on aina minun edessäni. Sinua, sinua vastaan olen rikkonut, olen tehnyt vastoin sinun tahtoasi. Oikein teet, kun minua nuhtelet, ja syystä sinä minut tuomitset. Syntinen olin jo syntyessäni, synnin alaiseksi olen siinnyt äitini kohtuun.” (Ps. 51:3-7.)

Niille, joille tämä kauhistava tila hiukan selviää, profeetta Jesaja osoittaa, että Jumalan Karitsa on uhrattu jumalattomien tähden. Lyödylle sielulle ei voi olla suurempaa lohdutusta kuin omistaa Pyhän Hengen todistus siitä, että Kristus kuoli myös syntiemme juurien tähden, sen tähden, että synnintunnustuksemme ja parannuksemme ja totuudentuntomme ja murtumisemme ja kaikki muu meissä aina jää puutteelliseksi eikä meille jää mitään viatonta tekoa armon saamisen perusteeksi.

Kapinamme ja turmeluksemme lävistivät ja ruhjoivat Jumalan Karitsan. Profeetta Jesajan sanat ovat äärimmäisen voimakkaita, kun hän kuvaa Karitsan tuhoa. Alkukielen sanat *daka* ja *musar* tarkoittavat, että Karitsa kukistettiin todellisesti ja täysin ja hän menetti totaalisesti kaiken. Hänet ‘puhkaistiin’,

‘läpisurvottiin’, ‘murskattiin’, ‘lyötiin palasiksi’. Jumalan Karitsaa kohtasi häpeä, maineen menetys, inhimillisen ja jumalallisen arvon menetys, Isän menetys, iankaikkisuuden menetys. Ihmiset ja Jumala kirosivat hänet. Hänen sielunsa, ruumiinsa ja henkensä hajotettiin kappaleiksi, ne heitettiin erilleen.

Sanakirjan mukaan nuo sanat tarkoittavat sitä, että Karitsa musertui, hajosi, rusentui, särkyi, jauhautui, luhistui, pirstoutui, hänet raadeltiin, rikottiin, ruhjottiin, runneltiin, tuhottiin, rouhittiin, murennettiin, sanalla sanoen häntä rangaistiin synnin tähden. Karitsan kävi näin meidän kapinointimme ja rikkomustemme tähden.

Tässä me opimme, mitä Golgatalla todella tapahtui. Kristuksen risti on *Jumalan* langettaman kuolemantuomion täytöntöönpanopaikka. Kauhistuttavinta ristillä eivät olleet Jeesuksen fyysiset tuskat ja kärsimykset, joita ihmiset katselivat. Moni muukin on kärsinyt ristiinnaulitsemisesta aiheutuvat suuret ruumiilliset kivut. Jeesuksen varsinainen ja ainutkertainen kärsimys oli siinä, että hänen Isänsä, pyhä Jumala, tuomitsija rankaisi häntä. Jumala toimi Golgatalla nimenomaan näin.

Me emme silti olleet sivussa, sillä Jumala toimi meidän puolestamme. Profeetta korostaa kumpaakin asiaa. Mainituissa jakeissa hän puhuu seitsemän kertaa Karitsasta ja seitsemän kertaa meistä. ”*Hän kärsi* rangaistuksen, jotta *meillä* olisi *rauha* - - *Me harhailimme* eksyneinä - - Mutta Herra pani *meidän* kaikkien syntivelan *hänen* kannettavakseen.” Ja vielä: ”- - *hänen* haavojensa hinnalla *me* olemme parantuneet.” ”Hänen haavansa” on hänen hajoamisensa. Meidän parantumisemme on hänen hajoamisensa vastakohta. Mikä Jumala, mikä Jumalan Karitsa!

Sen jälkeen kun rangaistus oli Herran palvelijan päällä ja musersi hänet, on vihollisuus Jumalan puolelta poistunut ja sen tilalla riittävä uhri, veri, armo ja uusi liitto. Nyt on olemassa ”hänen haavojensa hinta”, jolla me ilmaiseksi saamme *ottaa vastaan* pelastuksen iäiseksi parantumiseksemme. Rauha löytyy nyt ristin kärsimyksen juurelta, ja vain se rauha kestää iäti.

Rauhan perustana on se, että rangaistus on siirretty meiltä hänelle. Jos asetamme rauhan perustaksi oman kokemuksemme ja itsessämme tapahtuvat liikahtelut ja muutokset, olemme pettäväällä pohjalla. Kaikki, mikä meissä on, on turmeltunutta. Jos taas asetamme rauhan perustaksi Jumalan muuttumisen kuluttavasta tulesta vaikkapa tuttavalliseksi ”isukiksi” olemme jälleen harhapolulla. Jumala on *edelleen* kuluttavainen tuli ja kuitenkin uskallamme sanoa ristin juurella: Abba, Isä.

Tässä profetiassa ei esiinny sanaa laki, mutta kaikki mitä siinä kuvataan, johtuu siitä, että Jumalan laki on olemassa ja voimassa pienintä piirtoa myöten. Jesaja oli ollut lain kieltäjä, antinomisti. Tässä asiassa tehdään usein virheellisiä tulkintoja. Jos profeetta tai joku muu puhuu sovituksista ja armosta, se ei tarkoita, että hän vastustaisi lakia tai pitäisi sitä turhana. Lunastuksesta ja anteeksiantamuksesta puhuminen ei välttämättä merkitse, että puhuja kieltäisi Jumalan käskyt. Jumalan Karitsa on ihmeellinen ja hänen työnsä on hämmästyttävä nimenomaan siksi, että Jumalan laki on olemassa vaatimuksineen ja tuomioineen.

Tässä profetiassa ei esiinny myöskään sanaa rakkaus, mutta jokainen sen rivi osoittaa Jumalan rakastavan. Jumala ei puhu rakkaudesta, vaan hän toimii rakastaen. Tämä rakkaus palvelee ja antaa kaikkensa ihmisten edestä. Jesajan profetiassa näemme Jumalan hehkuvan ja tuhoavan vihan. ”Herra näki hyväksi, että hänet ruhjottiin, että hänet lävistettiin” (Jes.

53:10). Samalla näemme, miten rakkaus ylittää kaiken hänessä ja miten hän antaa sijaisen kuolla ihmisten puolesta.

Sovituksen syvintä salaisuutta emme ymmärrä. Me emme ajatuksissamme pysty yhdistämään Jumalan vihaaja Jumalan rakkautta. Sen vain tiedämme, että Golgatan sovitustapahtuma avasi syntiselle ihmiselle pääsyn Jumalan luo. "Se, jolla tuli olla rauha, saa rangaistuksen kun taas se, jonka tuli saada rangaistus, saakin rauhan" (Luther). Se, joka turvautuu tähän Kristukseen, ei joudu häpeään.

Me emme koskaan täällä alhaalla tule täysin ymmärtämään tätä. Vanhat puritaanit sanoivatkin tästä syystä: "Kun tulen taivaaseen, katselen ensimmäiset tuhat vuotta Jumalan Karitsaa. Sitten saatan vilkaista nopeasti ympärilleni."

J. Sidlow Baxter sanoi aikanaan, että useimmat meistä viettävät aivan liian vähän aikaa ristin salaisuuden tutkimisessa. Meidän täytyisi uudelleen oppia, miksi risti oli välttämätön ja mitä se ihmiskunnalle tuotti. Hän sanoo, että julistajien täytyisi viettää tunteja yksinäisyydessä ristin edessä ja hitaasti, rivi riviltä, lukea uudelleen ja uudelleen Jesajan 53. luku. Jos todella aiomme julistaa Kristusta ristiinnaulittuna (niin kuin Paavali tahtoi), meidän täytyy saada nähdä tuo risti ja Vapahtaja tuolla ristillä. Totisesti, "hän on haavoitettu, hän on runneltu". Ilman tätä ei ole olemassa sieluja voittavaa julistusta. Kukaan ei voi julistaa aitoa evankeliumia ilman ristiinnaulittua Kristusta, ilman Jumalan Karitsaa.

Olemme tässä puhuneet Karitsasta hän -muodossa Jesajan profetian perusteella. Vanhan ja uuden liiton rajalla Jumala avasi tämän merkillisen kieliopillisen ristiriidan "salaisuuden". Apostoli Johannes kertoo Johannes Kastajasta näin: "Seuraavana päivänä Johannes näki, että *Jeesus* oli tulossa hänen luokseen. Silloin Johannes osoitti Herraa Jeesusta ja sanoi: 'Katsokaa: *Jumalan Karitsa*, joka

ottaa pois maailman synnin!’ ” (Joh. 1:29.) Jesajan mainitsema karitsa, joka oli henkilö, määriteltiin nyt täsmällisesti ja lopullisesti. *Karitsa on Jeesus*. Hänestä Jumala oli puhunut Mooseksesta alkaen. Hänestä koko Raamattu todistaa.

Jumalan Karitsa Golgatalla

Sen jälkeen kun Johannes Kastaja oli vanhan ja uuden liiton rajalla osoittanut, että Vanhassa testamentissa kuvattu Karitsa on Jeesus, kaikki Jumalan Karitsaan liittyvä oikea huomio kohdistui Jeesukseen. Jumalan Karitsana Jeesus täytti Vanhassa testamentissa olleet karitsa -ennustukset ja opetukset ja antoi itsensä syntiuhrina ja ihmisten sijaisena kuolemaan.

Kun Jumalan Karitsa, Jeesus, kantoi Golgatalla meidän syntimme ja kärsi niiden tähden rangaistuksen, kun hänet uhrattiin, ”tuli pimeys koko maan ylle, ja sitä kesti yhdeksänteen tuntiin saakka”. Ja sitten ”yhdeksännen tunnin vaiheilla” Jumalan Karitsa, Jeesus, huusi kovalla äänellä: ”Eeli, Eeli, lama sabaktani?” Evankelistat Matteus ja Markus, jotka tämän kysymyksen ovat evankeliumeihinsa tallentaneet, toteavat, että tämä lause merkitsee: "*Jumalani. Jumalani, miksi hylkäsit minut?*" (Matt. 27:45,46; Mark. 15:34.)

Nyt olemme Vanhan testamentin 1400 -vuotisen opetuksen täyttymyksessä. Nyt Jumalan Karitsa on laskettu uhrialttarille. Uhrialttarilla Jumalan Karitsa huusi sanat, jotka jo kuningas Daavid oli tallentanut muistiin psalmiinsa 22. Psalmi antaa Jeesuksen Golgatan huutoa laajemman käsityksen siitä, mitähän koki tuona Jumalan rangaistuksen järkyttävänä hetkenä - tai paremminkin, mitä silloin tapahtui ihmisten sitä näkemättä.

Daavidin psalmi alkaa sanoilla ”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?” Sitten psalmi ikään kuin avaa tätä järkyttävää kysymystä ja lisää tietoa huutajan tilanteesta. Psalmi jatkuu:

“Minä huudan sinua avuksi, mutta *sinä olet kaukana*. Jumalani, minä kutsun sinua päivisin, mutta *sinä et vastaa*. Yöt kaikki *huudan saamatta rauhaa*. Sinä olet pyhä, sinä olet kuningas - -Sinuun ovat turvanneet isämme ennen. Sinuun he turvasivat ja pääsivät suojaan, sinua he huusivat ja saivat avun - -Mutta minä olen maan *mato, en enää ihminen*, olen *kansani hylkäämä, ihmisten pilkka*. *Kaikki ilkkuvat*, kun minut näkevät, pudistavat päätään ja *ivaavat* minua: ’Hän on turvannut Herraan, auttakoon Herra häntä. Herra on häneen mieltynyt, pelastakoon siis hänet!’ - - *Älä ole kaukana nyt, kun hätä on lähellä eikä kukaan minua auta.* ”(Ps. 22:2-12).

Jeesuksen hylkäämisessä käy ilmi uhrin luonne, kadotuksen kauhea todellisuus, se mitä ikuinen ero Jumalasta on, mitä on elämä ilman Jumalaa, elämä ilman Elämää. Jumala on mittaamattoman suuri rakkauden ja armon meri. Mutta hän on myös pyhä, jonka läheisyys polttaa kaiken synnin. Ja ilman häntä on vain epätoivoa.

Uhrin liekissä Jumalan Karitsa koki:

”Voimani valuu maahan kuin vesi luuni irtoavat toisistaan.

Sydämeni on kuin pehmeää vahaa, se sulaa rinnassani.

Kurkkuni on kuiva kuin ruukunsiru, kieleni on tarttunut

kitalakeen. Maan tomuun sinä suistat minut kuolemaan! ” (Ps. 22:15,16).

Hylätyksi tulemisen sisältö on Jumalan oleminen kaukana, Jumalan vaikeneminen, Jumalan toimetttömyys, ero Jumalasta, avuttomuus, kuolema. Daavid ja Jeesus käyttivät hylkäämisestä heprealaista sanaa *azab*, jonka Matteus ja Markus ovat kääntäneet kreikan sanalla *engkataleipoo* ‘särkeä’, ‘heittää

pois’, ‘jättää (heitteille)’, ‘luovuttaa’, ‘hylätä’, ‘uhrata’, ‘tappaa’, ‘muuttaa erämaaksi’.

Ristillä Jumalan viha siis ilmeni Poikaa kohtaan niin todellisena, että hän hylkäsi Pojan. Katsokaamme tätä hämmästyttävää tosiasiaa silmästä silmään. Hiukan opillisemmin — vaikka itse asiassa hyvin käytännöllisesti — tämä tarkoittaa sitä, että Golgatalla jumaluuden ensimmäinen persoona Isä hylkäsi jumaluuden toisen persoonan Pojan. Koska Jumala on yksi eikä hän ole moni, hylkääminen aiheutti kolmiyhteisen Jumalan sisäisen särkymisen. Inhimillisen kielen sanoin voimme yrittää sanoa tämän: Kun Isä hylkäsi Pojan, Poika jäi Isättömäksi ja silloin hän huusi: ”Miksi minut hylkäsit?” Samalla kuitenkin Isä jäi ilman Poikaa ja Isä huusi samanlaisessa tuskassa kuin Poika. Isä kärsi sanoinkuvaamattomasti, kun hänen Poikansa kuoli. Meidän täytyy ymmärtää että Pojan Isättömyys (orpous) oli yhtä suuri tuska kuin lapsettomuus Isälle. Poika kärsii, kun rakastava Isä hylkäsi. Isä kärsi, kun hän menetti rakkaan Poikansa.

Risti on tällä tavalla Isän ja Pojan välinen tapahtuma kolmiyhteisessä Jumalassa — meidän tähtemme! Tämä myös tekee ymmärrettäväksi sen, että Jeesus jo Getsemanessa alkoi ”kauhistua ja tulla tuskaan”. Alkukielen sanat kuvaavat Jeesuksen hädän syvyyttä. Sana ”kauhistua”, Mark. 14:33, tarkoittaa ‘hämmästyä’, ‘joutua pelon valtaan’, ‘joutua ymmälle’, ‘tulla sanattomaksi’ ja ‘hoiperrella’. ”Tulla tuskaan” tarkoittaa ‘olla poissa’, ‘ei olla kotona’.

Luukas jatkaa: ”Suuressa tuskassaan Jeesus rukoili yhä kiihkeämmin, niin että hänen hikensä vuoti maahan veripisaroiden tavoin” (Luuk. 22:44). Onko enää ihmeellistä, että Jeesus rukoili näinkin: ”Isä, jos tahdot, niin ota tämä

malja minulta pois. Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.” (Luuk. 22:42.)?

Kun ajattelemme mitä Jumalan Karitsan uhraaminen merkitsi, ei enää vaikuta oudolta, että profeetta Jesaja käytti Jumalan Karitsasta sanoja, jotka kuvaavat Jumalan uhrikaritsan murskautumista, musertumista, hajoamista, särkymistä, luhistumista, pirstoutumista, rikkoutumista, tuhoutumista. Näin kävi Jumalan Karitsan, ja näin kävi Jumalan. Sovitus merkitsee koko Jumalan särkymistä, Jumalan sisäisen yhteyden hajoamista, ehjän murskautumista.

Ristillä näemme kolmiyhteisen Jumalan antamassa itsensä helvetilliseen sisäiseen hajaannukseen rakentaakseen yhteyden syntisiin ihmisiin. Tämä on sanoinkuvaamaton tapahtuma, jonka edessä tulisi olla paljon hiljaa.

Jumalan Karitsa tänään

Katsokaamme vielä lyhyesti Jumalan Karitsan nykytilaa. Missä hän nyt on? Mitä hän nyt tekee? Siitä saamme tietoa Ilm. 5. luvusta, missä on apostoli Johanneksen näky taivaallisen valtaistuimen edessä seisovasta teurastetusta ja ylösnousseesta Karitsasta. Apostoli kirjoittaa: ”Minä näin, että valtaistuimen ja neljän olennon edessä vanhinten *keskellä seisoi Karitsa. Se oli kuin teurastettu* - - ” (Ilm. 5:6.)

Golgata on paikka, jonka jäljet ja merkitys eivät koskaan häviä Jumalan Karitsasta. Teurastettu Jumalan Karitsa seisoo nyt koko maailmanhallinnon keskipisteessä ”kuin teurastettu”. Minkähän näköinen hän siis on? Johannes ei sano tämän enempää. Mutta sen me tiedämme selvästi, että Jumalan ilmoituksen keskuksessa hän on aina ollut — ja Jumalan valtakunnan keskuksessa hän on nytkin.

Tämä on äärettömän tärkeää ajatellen meidän uskoamme, uskonelämäämme, julistustamme ja opetustamme. Taivaassa ei ole mitään uutta palvonnan kohdetta, siellä palvotaan Jumalan Karitsaa. Ristiinnaulittu Jeesus on kaiken keskus Golgatan tapahtumien jälkeenkin. Taivaassa ei mennä Golgatasta ja ristiinnaulitusta Karitsasta eteenpäin tai syvemmälle. Taivaassa Jumalan Uhrikaritsa on kaiken keskus. Juuri nyt hän on keskellä taivaallista valtaistuinta, mistä hänen valtakuntansa työtä hallitaan. Ja hänen arvonsa taivaassa on mittaamaton juuri teurastettuna. Johannes näki tämän.

“Ja minä näin, että valtaistuimen ja neljän olennon edessä vanhinten *keskellä seisoi Karitsa*. Se oli kuin *teurastettu* - - Se astui lähemmäs ja otti kirjan valtaistuimella istuvan oikeasta kädestä. Kun Karitsa otti kirjan, ne neljä olentoa ja kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyivät *hänen eteensä*. Vanhimmilla oli kaikilla harppu ja kultamalja täynnä uhri-savua, pyhien rukouksia. He lauloivat uuden laulun: — Sinä olet *arvollinen* ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä *sinut on teurastettu*, olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmisiä kaikista heimoista, kaikista kielistä, kansoista ja maista.” (Ilm. 5:6-9.)

Taivaassa kaikui uusi laulu, mutta siinä ei ollut uusia sanoja. Voi, kunpa kuulisimme tämän taivaallisen laulun tänne maan päälle! Täällä kokousten ja opetusten keskukseen nousee monta uutta ihmeellistä asiaa. Missä Jeesus nykyään saa tällaisen jakamattoman kunnioituksen osakseen? Miksi hänen rinnalleen korotetaan muuta?

Meidän tulisi muuttaa paljon hengellisen elämämme painotuksissa ja seurakuntiemme toiminnassa, jotta esittämämme asiat olisivat sopusoinnussa taivaan todellisuuden kanssa.

Papit, saarnaajat, julistajat, arvioikaa kokoustenne sisältöä! Mikä musiikistanne, mikä lauluistanne, mikä sanomastanne on lähtöisin siltä valtaistuimelta, jonka keskellä seisoo Jeesus Kristus Karitsa, joka on kuin teurastettu? Miksi te korotatte muuta hänen rinnalleen? Miksi ihmiset ajatelevat muuta kuin häntä? Suunnatkaa oma ja kuulijoittenne katse Jumalan Karitsaan, joka ottaa pois maailman synnin.

Maailmankaikkeudessa on vain yksi ”arvollinen”, joka voi avata kaikki sinetit, sillä hän ”on teurastettu” ja on verellään ostanut ihmiset kaikista kansoista.

”Ei tämä ole mitään teologiaa”, sanovat jotkut. Mutta me sanomme: Tämä vasta teologiaa on! Tässä vasta oikea oppi Jumalasta on, oppi hänestä ja hänen Karitsastaan. Teurastettu, ristiinnaulittu Jumalan Karitsa on taivaassa kaiken keskus. Olisipa hän sellainen myös maan päällä ja sydämässämme!

Kun tätä ajattelemme, voimme hyvin yhtyä edesmenneen J. Sidlow Baxterin sanoihin: ”Tulkoot ja menkööt teologiset muotivirtaukset. Olkoon 20. vuosisadan kyynisyys mitä se on. Osoittakoot ihmiset halveksuntaa, liekehtikööt henkivallat, kasvakoon vastustus moninkertaiseksi. Ainoa sanoma, joka pelastaa ihmiset, on evankeliumi Karitsasta. Olkoon Karitsa meidän julistuksemme, suunnitelmiamme ja palvelumme, meidän uskomme, toivomme ja rakkautemme keskuksessa enemmän kuin koskaan. Kuuluttakaamme häntä, korottakaamme häntä, kunnioittakaamme häntä, rakastakaamme häntä, eläkäämme hänelle, jos tarpeen kuolkaamme hänelle. Varokaamme tulemastakin niin päteviksi teologeiksi tai niin kiireellisiksi hengellisessä työssä tai niin tunteettomiksi muutoin, ettemme enää hämmästy ja ihmettele häntä.”

Mitä tarvitsemme? Paluuta Jumalan Karitsan luo. Kristuksen luo. Ei ole mitään uutta, ei ole mitään syvempää, ei ole mitään elävämpää ja aidompaa kuin Jumalan Karitsa, Jeesus Kristus.

Per-Olof Malk
Hyvinkää